

Michael Scott

5. kniha

ZRADCA

Tajomstvá

NESMRTEĽNÉHO

NICHOLASA FLATTELA

COO
BOO

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 5 Zradca

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Michael Scott

**Tajomstvá nesmrteľného
Nicholasa Flamela 5: Zradca – e-kniha**
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

5. kniha

ZRADCA

Tajomstvá
NESMRTEĽNÉHO
NICHOLASA FLAMELA

Michael Scott

COO
BOO

Michael Scott: The Warlock: The Secrets of The Immortal Nicholas Flamel
Text copyright © 2011 by Michael Scott
Jacket art copyright © 2011 by Michael Wagner
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC.
Translation © Jana Cvoligová Kyselová, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3951-1
ISBN e-knihy 978-80-566-3946-7 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3947-4 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3945-0 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

KNIHY SÉRIE
TAJOMSTVÁ NESMRTELNÉHO
NICHOLASA FLAMELA:

Alchymista (1. kniha)

Mág (2. kniha)

Čarodejnica (3. kniha)

Nekromant (4. kniha)

Zradca (5. kniha)

Toto je pre Annu,
sapientia et eloquentia.

Nicholas Flamel zomiera.

Nadišla chvíľa, ktorej som sa tak dlho bála — noc, keď sa možno napokon predsa len stanem vdovou.

Môj úbohý statočný Nicholas. Aj keď je starý, slabý a načisto vyčerpaný, sedel s Prometeom a so mnou za stolom a vlieval posledné zvyšky svojich síl do krištáľovej lebky, aby sme mohli sledovať Josha do srdca San Francisca, hlboko do brlohu doktora Johna Deeho.

Zdesene sme sa dívali, ako Dee mení chlapca na nekromanta — vyvolávača mŕtvych — a vyzýva ho, aby privolať Coatlicue, obludnú Archónku známú ako Matka bobov. Pókúsili sme sa Josha varovať, no Dee bol príliš mocný a chlapca od nás odrezal. Keď potom na miesto prišli Aífa, Niten a Sophie, Josh sa postavil na stranu Deeho a jeho smrtiacej spoločníčky Virginie Darovej. Neviem si pomôcť a musím uvažovať, či sa tak rozhodol dobrovoľne.

Pobľád na to, ako Josh — naša posledná nádej a jediná šanca poraziť Temných Starších a ochrániť svet — odchádza s nepriateľom, môjho manžela rozrušil natoľko, že upadol do bezvedomia. Odvtedy sa neprebudil a ja už nemám dosť síl, aby som ho prebrala. Tú trochu, ktorá mi ešte zostala, si musím šetriť na to, čo príde.

Jedného po druhom sme stratili všetkých, ktorí by mohli bojovať po našom boku. Aífa je preč, uväznená v Ríši tieňov, kde bude navždy bojovať s Archónkou Coatlicue. Scathach a Jana sa preniesli do dávnej minulosti, Saint-Germain sa neozýva a napokon sme stratili kontakt aj s Palamedom a so Shakespearom. Ešte aj Prometheus je po použití lebky taký zoslabnutý,

že nedokáže udržať pokope svoju Ríšu tieňov a ona sa okolo nebo začína rozpadáť.

Zostáva nám len Sophie a tá je veľmi rozrušená zo zrady svojho brata. Motá sa niekde v San Franciscu — neviem síce kde, ale aspoň má so sebou Nitenu, takže ju má kto ochrániť. Musím ju nájsť, lebo jej tobo potrebujem veľa porozprávať.

Všetko teda nakoniec závisí odo mňa. Odjakživa som vedela, že to tak bude.

Pred viac než šesťstoosemdesiatimi rokmi, keď som bola malé dieťa, ma moja stará matka predstavila mužovi v kapucni s hákom namiesto ľavej ruky. Prezradil mi moju budúcnosť aj budúcnosť celého sveta. A potom som mu musela odprisabať, že budem mlčať. Na tento deň čakám celý svoj život.

Keď sme sa už dostali takmer na koniec, presne viem, čo mám robiť.

Z Denníka Nicholasa Flamela, alchymistu

V stredu 6. júna zapísala

čarodejnica Perenelle Flamelová

v Ríši tieňov Staršieho Prometea,

ktorá leží neďaleko San Francisca, jej adoptívneho mesta

STREDA

6. júna

Prvá kapitola

Ako prví sa zjavili Anubisovi bojovníci – vysokí vojaci s hlavou šakala, jednoliatymi červenými očami a so šablovitými tesákmi – odetí vo vyleštenom brnení z čierneho skla. Vyvalili sa z dymiaceho ústia jaskyne a rozptýlili sa po Xibalbe. Niektorí zaujali miesta pred deviatimi bránami, ktoré viedli do rozľahlého priestoru, iní zasa prechádzali primitívnou Ríšou tieňov, aby sa uistili, že je prázdna. Ako zvyčajne sa pohybovali úplne nečujne – mlčali až do poslednej chvíle tesne predtým, ako vyrazili do bitky, keď sa z nich vydral hrozivý rev.

Dvojica prišla až vtedy, keď boli Anubisovi bojovníci presvedčení, že Xibalba je pustá.

Rovnako ako šakali mali na sebe brnenie zo skla a z keramiky, ibaže nebolo praktické, ale skôr ozdobné a bolo vyhotovené v štýle, aký svet nevidel od čias egyptskej Starej ríše.

Dvojica pár minút predtým opustila takmer dokonalú napodobeninu Danu Talis a precestovala cez tucet prepojených Ríš

tieňov. Niektoré sa mimoriadne ponášali na Zem, iné boli úplne odlišné. Dvojica bola síce od prírody veľmi zvedavá a záplava svetov, ktorým vládla, ju zaujímala, no tentoraz sa nezdržovala. Preletela cez zložitú sieť silobrán a tie ju zaviedli na miesto známe ako Križovatka.

Ostávalo veľmi málo času.

Do Xibalby ústilo deväť brán a všetky boli sotva viac než len nahrubo vytesanými dierami v čiernej skalnej stene. Dvojica kľučkovala po šírke Ríše tieňov pomedzi jamy plné bublajúcej lávy, ktoré jej do cesty vyplúvali lepkavé prúdy roztaveného kameňa, až sa napokon dostala od deviatej brány k tretej. Nazývala sa Brána slz. K tejto jaskyni sa odmietali priblížiť dokonca aj Anubisovi bojovníci. Chválili sa vrodenu nebojácnosťou, ale dávne spomienky zakorenené hlboko v ich DNA ich varovali, že na tomto mieste bola ich rasa po úteku z ľudského sveta skoro vyhladená.

Keď sa dvojica priblížila k okrúhlemu ústiu jaskyne, jednoduché hranaté symboly vysekané nad otvorom začali žiariť tlmeným bielym svetlom. Odrážalo sa od ich zrkadlového brnenia, zalievalo vnútro jaskyne a dvojicu nafarbilo na kontrastnú čiernu a bielu. V tej chvíli boli obaja na krátky okamih krásni.

Potom bez jediného obzretia vstúpili do tmavej brány...

... a o necelú sekundu sa na kruhovom kameni pred parížskou katedrálou Notre-Dame známom ako bod nula sčista-jasna zjavila dvojica oblečená v rovnakých bielych džínsoch a tričkách. Muž vzal ženu za ruku a spoločne vykročili rezkým tempom, prepletajúc sa pomedzi kamenné trosky a rozbité sochy, ktoré

sa ešte stále povalovali na námestí, kde Sophie a Josh Newmanovci pomocou mágie živlov porazili oživené kamenné chrliče z katedrály.

A keďže to bol Paríž, za dvojicou v slnečných okuliaroch uprostred noci sa nikto ani len neobzrel.

Druhá kapitola

V budove zúrili plamene. Naokolo zavýjali a vrieskali desiatky alarmov a vzduch naplnil zadúšajúci čierny dym nasýtený zápachom horiacej gumy a roztopeného plastu.

„Von, rýchlo!“ Doktor John Dee pomocou krátkeho meča v pravej ruke roztal ťažké dvere z ocele a dreva, akoby boli z papiera. „Dole schodmi,“ prikázal.

Virginia Darová sa bez váhania vrhla do otvoru a v dlhých tmavých vlasoch jej syčali iskry.

„Pôjdeš za mnou,“ nariadil Dee Joshovi a preliezol cez rozsekané dvere. Doktorovi z pokožky viditeľne stúpali prúžky žltej aury, a keď sa Josh Newman rozbehol tesne za ním, do tváre ho zasiahol jej zápach skazených vajec.

Joshovi sa dvíhal žalúdok a na vine nebol len odporný sírový oblak prúdiaci z Deeho tela. Chlapcovi búšilo v hlave a pred očami mu pulzovali farebné bodky. Bol omámený a po stretnutí s prekrásnou Archónkou Coatlicue sa stále triasol. Mozgové

závity mu pracovali na plné obrátky, ale aj tak nevedel pocho-
piť, čo sa za posledných pár minút vlastne stalo. Mal len veľmi
nejasnú predstavu, ako sa na toto miesto dostal. Pamätal si, že
šoféroval auto po vidieckych cestách... po diaľnici... až nako-
niec prišiel do mesta. Nemal však ani potuchy, kam ide. Vedel
len to, že ho niekde čakajú.

Josh sa snažil upriamiť pozornosť na sled udalostí, ktoré ho
zaviedli do horiacej budovy, ale čím viac sa sústreďoval, tým
bolo všetko nejasnejšie.

Potom sa zjavila Sophie. Josha najviac trápilo, ako veľmi sa
jeho dvojča zmenilo. Keď Sophie chvíľu predtým vošla do dok-
torovho bytu, chlapec bol celý nadšený... aj keď zmätený. Načo
prišla? Ako ho našla? Pomyslel si, že ju určite poslali Flamelovci.
Ale na tom nezáležalo – je s ním a pomôže mu priviesť Coat-
licue do ľudského sveta, vravel si. To bolo zo všetkého najdô-
ležitejšie.

Jeho radosť však netrvala dlho. Pri pohľade na sestrino sprá-
vanie sa veľmi rýchlo zmenila na strach, znechutenie a dokonca
aj hnev. Sophie mu neprišla pomôcť, ale... no, Josh vlastne ani
nevedel, čo chcela. Ohromene sa díval, ako jej aura tvrdne okolo
tela na hrozivé strieborné brnenie a ako jeho dvojča bezcitne
šľahá krásnu a bezbrannú Coatlicue bičom. Archónkine zmu-
čené výkriky Joshovi lámali srdce, a keď sa otočila a natiahla
k nemu ruku, bolesť a zrada v jej veľkých očiach boli preňho
priam neznesiteľné. Práve on ju privolal z Ríše tieňov, takže mal
jej utrpenie na svedomí. A nemohol jej nijako pomôcť.

Aífa skočila Coatlicue na chrbát a držala ju, zatiaľ čo Sophie
ju znovu a znovu udierala tým príšerným bičom. Nakoniec Aífa

vtiahla zranenú Archónku späť do jej Ríše tieňov. Keď Coatlicue zmizla, Joshua na okamih zachvátil obrovský smútok. Chýbal mu len kúsok, maličký kúsoček, aby dokázal niečo výnimočné. Keby sa Archónka mohla vrátiť do ľudského sveta, určite by... Josh prehltol plné ústa dymu s chuťou gummy, rozkašľal sa a začali mu slziť oči. Nebol si istý, čo by Coatlicue spravila.

Dee, nachádzajúci sa dva schody pod ním, sa zvrtol a zdvihol k nemu zrak. Sivé oči mal v šere vytreštené a divoké. „Drž sa pri mne,“ zavrčal a kývol bradou späť k horiacej miestnosti. „Vidíš? Urobili to čo vždy! Flamelovci a ich poskokovia so sebou prinášajú len smrť a skazu.“

Josh znovu zakašľal a usiloval sa набраť do pľúc čerstvý vzduch. Takéto obvinenia nepočul prvýkrát. „Scathach vrela to isté.“

„Vládkyňa tieňov spravila chybu, lebo si zvolila nesprávnu stranu.“ Dee sa odporne usmial. „A ty si tú chybu skoro zopakoval.“

„Čo sa tam stalo?“ spýtal sa Josh. „Všetko sa odohralo veľmi rýchlo a Sophie...“

„Toto nie je najvhodnejšia chvíľa na vysvetľovanie.“

„Odpovedzte mi,“ dožadoval sa Josh nahnevane a v zadymenom vzduchu zavanula vôňa pomarančov.

Dee zastal. Aura mu žiarila tak jasne, že jeho oči aj zuby vyzerali žlté. „Josh, stačilo pár sekúnd a navždy by si zmenil svet. Chystali sme sa uviesť do pohybu udalosti, ktoré by zo Zeme spravili rajskú záhradu. A ty by si bol nástrojom tejto zmeny.“ Doktor mal odrazu na tvári krutú masku hnevu. „Flamelovci mi dnes prekazili plány. A vieš prečo? Lebo oni a im podobní lepší svet nechcú. Flamelovcom sa darí v tie-

ňoch, prežívajú na okraji spoločnosti a vedú si svoje životy plné tajomstiev – plné klamstiev. Bolesť a núdza iných im dodávajú silu. Veľmi dobre vedia, že v mojom novom svete by neboli nijaké tieň, kam by sa mohli skryť, nijaké utrpenie, ktoré by mohli zneužívať. Nechcú, aby som uspel ja ani ostatní ako ja. A ty si nám pomohol dostať sa azda najbližšie, ako sa nám kedy podarilo.“

Josh sa zamračil a snažil sa v doktorových rečiach zorientovať. Žeby Dee klamal? Určite áno... hoci Josh sa nevedel zbaviť dojmu, že v slovách nesmrteľného musí byť aspoň zrnko pravdy. Ak áno, čo sú potom Flamelovci za ľudia?

„Povedz mi jedno,“ požiadal ho Dee. „Videl si Coatlicue?“

Josh prikývol. „Videl.“

„Pripadala ti krásna?“

„Áno.“ Keď si na ňu spomenul, zažmurkal. Také nádherné stvorenie ešte nikdy nevidel.

„Aj ja som videl jej skutočnú podobu,“ priznal Dee potichu. „Patrila k najmocnejším Archónom. Bola to starobylá rasa, možno dokonca mimozemská, ktorá vládla tomuto svetu v Čase pred časom. Bola vedkyňou a používala takú vyspelú technológiu, že sa nedala odlíšiť od mágie. Dokázala ovládať čistú hmotu.“ Dee si Josha opatrne premeral a pomaly pokračoval. „Coatlicue mohla dnes načisto pretvoriť svet, opraviť ho a obnoviť. Ale videl si, čo jej spravila Aífa?“

Josh sťažka prehltol. Bol pri tom, keď Aífa vyskočila na Archónku a ťahala ju späť k zívajúcemu vstupu do jej Ríše tieňov. Znovu prikývol.

„A videl si, čo jej spravila tvoja sestra?“

„Áno.“

„Sophie ju šľahla bičom. . . no nie hocijakým. Stavím sa, že jej ho dala Perenelle a bol spletený z hadov, ktoré vytiahla z Medúzinyých vlasov. Aj ten najjemnejší dotyk spôsobuje muky.“ Dee sa načiahol a položil chlapcovi ruku na plece. Josh pocítil, ako mu dole ramenom prúdi horúčava. „Sophie je stratená, Josh. Dostala sa hlboko pod vplyv Flamelovcov. Je ich bábkou, ich otrokom. Využijú ju presne tak, ako v minulosti využili mnohých iných.“

Josh prikývol aj tretíkrát. Vedel, že Flamelovci to pred nimi skúšali aj s inými dvojčatami a že tie dvojčatá neprežili.

„Veríš mi, Josh Newman?“ spýtal sa odrazu Dee.

Josh na mága pozrel, otvoril ústa s úmyslom odpovedať mu, ale napokon neprehovoril.

„Á!“ Dee sa usmial. „Dobrá odpoveď.“

„Neodpovedal som.“

„Niekedy je odpoveďou aj ticho,“ odvetil nesmrteľný. „Spýtam sa ťa inak: veríš mi viac ako Flamelovcom?“

„Áno,“ pritakal Josh okamžite. O tom vôbec nepochyboval.

„A čo by si chcel?“

„Zachrániť sestru.“

Dee prikývol. „Pravdaže áno,“ prehodil, pričom sa mu celkom nepodarilo potlačiť posmešný tón. „Ste predsa ľudia.“

„Je začarovaná, či nie? Ako to kúzlo prelomím?“ chcel vedieť Josh.

Mágove sivé oči sa premenili na žltý kameň. „Existuje len jeden spôsob – musíš zabiť človeka, ktorý ju ovláda, čiže Nicholasa alebo Perenelle. Alebo oboch.“

„Neviem, ako...“

„Naučím ťa to,“ sľúbil mu Dee. „Stačí, ak mi budeš dôverovať.“

Kdesi v útrobach budovy sa rozletelo sklo a vydalo tichý, takmer melodický cinkot. Potom teplo rozrazilo dvere nad nimi a schodiskom zavalil prúd vzduchu. Budovou otriasla séria búrlivých explózií a po omietke sa rozbehla pavučina prasklín. Kovové zábradlie bolo odrazu na dotyk príliš horúce.

„Čo tam skladuješ?“ zvolala Virginia Darová zo schodiska pod nimi. Nesmrteľnú lemovala priesvitná zelená aura, ktorá jej dvíhala jemné čierne vlasy z chrbta a pliec ako plášť.

„Len pár drobných alchymistických experimentov...“ začal Dee.

Hromový výbuch zrazil trojicu na kolená. Zo stropu sa zniesli kúsky omietky a schodisko naplnil prenikavý zápach kanalizácie.

„A jeden či dva väčšie,“ dodal.

„Musíme vypadnúť. Celá budova sa zrúti,“ odpovedala Darová. Otočila sa a pokračovala dolu schodmi s Deem aj Joshom tesne za päťami.

Josh sa zhlboka nadýchol. „Môžem cítiť spálený chlieb?“ spýtal sa prekvapene.

Darová sa obzrela nahor na Deeho. „Ani nechcem vedieť, odkiaľ sa ten smrad berie.“

„Veru nie,“ súhlasil doktor.

Keď sa dostali naspodok schodov, Virginia sa vrhla na dvojkrídlové dvere, no odrazila sa od nich. Boli zaistené visacím zámkom a cez ich rukoväti bola prevlečená hrubá reťaz.

„Toto na sto percent porušuje protipožiarne predpisy,“ zamrmľal Dee.

Virginia Darová prehovorila jazykom, ktorý na americkom kontinente nikto nepoužil už celé storočia, a potom rýchlo prešla späť na angličtinu. „Mohol by byť dnešok ešte horší?“ zahundrala.

Ozvalo sa cvaknutie, sykot a postrekovače zabudované v strope sa prebrali k životu. Trojicu ostriekali vodou a všetko pokryli štipľavo páchnucou vrstvou.

„Asi áno,“ zhodnotila Virginia a zabodla ukazovák Deemu do hrude. „Na Flamelovcov sa podobáš viac, ako si ochotný priznať, doktor. Aj ty so sebou nosíš smrť a skazu.“

„Vôbec nie som ako oni.“ Dee ovinul dľaň okolo visacieho zámku a zovrel ho v pästi. Na prstoch mu zaplápolala žltá aura a stekala na podlahu v dlhých lepkavých prúdoch.

„Myslela som si, že nechceš používať auru,“ ozvala sa Darová okamžite.

„V tejto chvíli je už asi jedno, kto pozná moju polohu,“ odvetil doktor, roztrhol zámok na dve polovice, akoby bol vyrobený z kartónu, a odhodil ho nabok.

„Teraz vašu polohu poznajú úplne všetci,“ poznamenal Josh.

„Prídu si po mňa,“ súhlasil Dee. Potlačil dvere a ustúpil, aby jeho nesmrteľná spoločníčka aj Josh mohli vyjsť von pred ním. Vrhol pohľad na plamene blčiace aj napriek postrekovačom a potom prebehol cez dvere... a vrazil rovno do Josha s Darovou, ktorí zastali hneď za prahom.

„Zjavne sú už tu,“ zamrmľal Josh.

Tretia kapitola

„*M*ars Ultor.“

Bol uväznený tak dlho, že stratil schopnosť rozoznať, či sníva alebo spomína. Sú obrazy a myšlienky víriace v jeho hlave skutočne jeho alebo mu ich nanútil Clarent? Keď spomína na minulosť, vybavuje si svoj vlastný príbeh, príbeh meča alebo príbeh všetkých, čo nosili meč pred ním? Alebo sa všetky tri miešajú v jednej zmätenej spleti? Čo je vlastne pravda?

Mars Ultor si síce nebol istý mnohým, ale niekoľkých spomienok sa pevne držal. Boli jeho neodmysliteľnou súčasťou. Vďaka nim bol tým, kým bol.

Pamätal si svojich synov Romula a Rema. Spomienky na nich nikdy nestratil. Nech sa však akokoľvek snažil, nevedel si vybrať tvár svojej manželky.

„*Mars.*“

Z niektorých bitiek si pamätal aj tie najmenšie podrobnosti. Poznal meno každého kráľa a sedliaka, s ktorým kedy bojoval,

každého hrdinu, ktorého zabil, a každého zbabelca, ktorý pred ním ušiel. Spomínal si na objaviteľské výpravy, keď s Prometeom cestovali po neznámom svete a vyberali sa dokonca aj do novovytvorených Ríš tieňov.

„*Lord Mars.*“

Bol svedkom zázrakov aj hrôz. Bojoval so Staršími aj s Archónmi, s Pradávnymi a dokonca aj s rozpŕchnutými zvyškami samotných legendárnych Pánov Zeme. V tých časoch ho uctievali ako hrdinu – záchrancu ľudstva.

„*Mars. Preber sa.*“

Budil sa nerád, lebo prebudenie so sebou prinášalo bolesť. Ešte horšie ako bolesť však bolo vedomie, že je väzňom a zostane ním až do konca vekov. V bdelom stave mu jeho trest a muky pripomínali časy, keď sa ho ľudia báli a nenávideli ho.

„*Preber sa. Mars. . . Mars. . . Mars. . .*“

Hlas bol naliehavý, otravný a vzdialene povedomý. Alebo žeby ich bolo viac?

„*Preber sa!*“

Starší v svojom kostenom väzení v útrobach katakomb hlboko pod Parížom otvoril oči. Na okamih boli jasnomodré, no potom zahoreli načerveno. „Čo je?“ zavrčal a jeho hlas sa ozýval v prilbe, v ktorej mal neprestajne uväznenú hlavu.

Rovno pred ním stáli dve postavy, ktoré vyzerali ako ľudia. Boli vysoké a štíhle a ich výrazne opálená pokožka ostro kontrastovala s dokonale bielymi tričkami, džínami a teniskami. Žena mala tmavé vlasy ostrihané nakrátko, zatiaľ čo muž bol holohlavý. Dvojica skrývala oči za rovnakými slnečnými okuliarmi, ktoré im priliehali k tvári.

Vtom si ich obaja naraz zložili. Oči mali jasné a žiarivomodré a ich zreničky boli len drobné čierne bodky. Mars Ultor si ich pamätal aj napriek bolesti spôsobenej večne horiacou a tvrdnúcou aurou. Neboli to ľudia, ale Starší. „Isis?“ zachripel starobylým jazykom Danu Talis.

„Rada ťa vidím, priateľu,“ odpovedala žena.

„Osiris?“

„Hľadali sme ťa veľmi dlhý čas,“ dodal muž. „A konečne sme ťa našli.“

„Ale pozri, čo ti urobila,“ vydýchla Isis, očividne rozrušená.

Čarodejníca z Endoru uväznila Marsa v cele, ktorú vytvorila z lebky stvorenia, aké sa na Zemi nikdy ani len neukázalo. Jeho zajatie jej však nestačilo – pre svojho väzňa si pripravila aj ďalšie muky. Bosorka sa postarala, aby Marsova aura neustále horela a tvrdla mu na pokožke ako láva bublajúca zo zemského jadra. Držala ho v cele z lebky, kde nepretržite trpel pod ťaživou kôrou.

Mars Ultor sa zasmial, no z úst mu vyšlo ozývajúce sa vrčanie. „Tisícky rokov som nevidel vôbec nikoho, ale teraz som tuším zase obľúbený.“

Isis a Osiris sa rozdelili a prešli každý na jednu stranu čohosi, čo vyzeralo ako ozrutná sivá socha navždy zmrazená v okamihu, keď sa snažila vstať. Spodná polovica Marsovho tela sa strácala hlboko v zemi. Uväznil ho tam Dee, keď ju predtým premenil na tekutú kosť a potom znovu zatvrdil. Z natiahnutej ľavej ruky Staršieho kvapkali slonovinové stalaktity a na chrbte mu viseli skamenené postavy ohyzdných satyrov Foba a Deima s otvorenými papuľami. Za Marsom sa nachádzal

dlhý kamenný podstavec obdĺžnikového tvaru, kde predtým nerušene ležal tisícky rokov. Hrubá doska bola prasknutá vo dvoje.

„Vieme, že tu bol Dee,“ poznamenala Isis.

„Áno. Našiel ma. Čudujem sa, že vám prezradil, kde som,“ zachrčal Mars. „Bojovali sme a on ma uväznil v zemi.“

„Dee nám nič nepovedal,“ namietol Osiris. Stál za Marsom a obzeral si aj tie najmenšie detaily na sochách satyrov. „Zradil ťa. Zradil nás všetkých.“

Mars zasyčal od bolesti. „Nemal som mu veriť. Požiadal ma, aby som prebudil zlatého chlapca.“

„A potom ho zneužil, aby do tejto Ríše tieňov privolať Coatlicue,“ zašepkala Isis.

Z očí Marsa Ultora sa vyvalil červeno-čierny dym. Telo sa mu stiahlo v kĺči a odpadli z neho veľké kusy stuhnutej aury, no okamžite sa vytvorili nanovo. Suchý vzduch zapáchal po spálenom mäse. „Coatlicue... S Archónkou som bojoval, keď naposledy pustošila Ríše tieňov,“ lapal dych cez bolesť spôsobenú páliacou aurou. „Stratil som mnohých dobrých priateľov.“

Žena v bielom prikývla. „Všetci sme jej vinou stratili priateľov aj rodinu. Doktorovi sa ju nejako podarilo nájsť a privolať ju.“

„Ale načo?“ zahrnel Mars. „V tejto pozemskej Ríši tieňov nie je dosť Starších na to, aby ju nasýtili.“

Osiris hánkami zaklopal na Marsov chrbát, akoby testoval jeho pevnosť. „Myslíme si, že ju chce vypustiť do Ríš tieňov. Po mnohých zlyhaniach sme Deeho vyhlásili za *utlagu*. Teraz sa chce pomstiť a hrozí, že jeho odveta zničí všetky Ríše tieňov a napokon aj tento svet. Snaží sa nás všetkých zahubiť.“

Isis aj Osiris Staršieho obišli a znovu stáli pred ním. „My sme však nasledovali jeho smrad a podarilo sa nám vystopovať ho sem... k tebe,“ pokračovala Isis.

„Oslobodte ma,“ prosil Mars. „Dovoľte mi chytiť ho.“

Obaja Starší naraz pokrútili hlavou. „To, žiaľ, nie je možné,“ odvetila Isis smutne. „Zephaniah ťa spútala pomocou archónskeho učenia a čarov z čias Pánov Zeme, ktoré nepoznáme. Nepochybne ju to naučil Abrahám.“

„Tak načo ste prišli?“ zavrčal Mars. „Čo vás privádza z vašej ostrovnej Ríše tieňov?“

Vo dverách sa mihol tieň. „Zavolala som ich.“

Do jaskyne vstúpila staršie pôsobiaca žena v elegantnej sivej blúzke a sukni. Bola nízka a buclatá a na modrastých vlasoch mala trvalú v podobe malých kučierok. Väčšinu tváre jej zakrývali veľké čierne okuliare a v pravej ruke držala bielu palicu. Ako kráčala k uväznenému Staršiemu, paličkou hmatkala pred sebou. Keď ňou narazila na kameň, zastala.

„Kto si?“ dožadoval sa Mars odpovede.

„Čo ma nepoznáš?“ Zo stareninej pokožky sa zdvihli prúžky hnedej aury a vo vzduchu zavanula štipľavá a zároveň sladká vôňa horiaceho dreva.

Mars sa roztrasene zhlboka nadýchol, lebo myseľ mu zaplavili dávno stratené spomienky. „Zephaniah!“

„Manžel môj,“ odpovedala Čarodejníca z Endoru veľmi potichu.

Marsove oči menili farbu z červenej na modrú a znovu na červenú a spod prílby mu prúdil dym. Po koži tvrdej ako kameň sa mu rozbehli nespočetné žiariace praskliny a páchnuce kusy

začali odpadávať. Skôr než nová koža uväznenému Staršiemu opäť stuhla, stihol sa o kúsok posunúť dopredu. Vtedy sa pustil zavýjať a kričať, až kým v jaskyni nesmrdel jeho hnev a strach – hnusná zmes zaváňajúca po spálenom mäse a zhorených kostiach. Keď sa napokon unavil, pozrel na ženu, ktorá bola jeho manželkou, ktorú miloval viac než všetky ostatné a ktorá ho spútala vo večnom utrpení. „Čo chceš, Zephaniah?“ spýtal sa rozorvaným šeptom. „Prišla si sa mi vysmievať?“

„Nie, manžel môj,“ odpovedala starena so štrbavým úsmevom. „Prišla som ťa oslobodiť. Nadišiel čas – tento svet znovu potrebuje bojovníka.“

Štvrtá kapitola

Keď do zničenej vstupnej haly horiacej budovy zo skla a z mramoru cez bočné dvere vbehla čudná trojica – žena, za ňou tínedžer a akýsi starší muž –, dvaja sanfranciskí policajti zastali.

„Je ešte niekto...“ začal jeden z policajtov, no potom si všimol, že muž otočený tvárou k nemu má v ruke krátky meč a rovnakú zbraň má zastrčenú za opaskom. Keď siahla po pištoli, uvedomil si, že chlapec má takisto na páse dva krátke meče, jeden na každom boku. Akoby to nebolo dosť zvláštne, dlhovlasá žena so sebou niesla čosi ako drevenú flautu.

„Stojte!“ prikázal im druhý policajt. „Odhodte zbrane!“ Obaja uniformovaní muži zdvihli pištole.

„Vďakabohu, že ste tu, páni.“ Drobný sivovlasý muž podišiel k nim.

„Nehýbte sa.“

„Som doktor John Dee, vlastník spoločnosti Enoch Enterprises.“

„Odložte meče na zem, pán Dee.“

„To veru nie. Ide o nesmierne cenné starožitnosti z mojej osobnej zbierky.“ Mág urobil ďalší krok vpred.

„Zostaňte na mieste! Nepoznám vás,“ vyhlásil jeden z policajtov, „ale som si istý, že človeka s mečom v svojej blízkosti nechcem. Odložte meče na zem a prejdite sem. A rýchlo,“ dodal, keď sa spod zavretých dverí výťahu v hale zdvihol prúžok smradľavého dymu.

Policajt ako poslednú počul ženu. „Prečo pána policajta neposlúchneš, John?“ Kým hovorila, dvíhala si k perám svoju drevenú flautu. Dvaja muži začuli len jediný tón a okamžite v bezvedomí padli na zem. „A prestaň plytvať časom,“ vyštekla Virginia. Prekročila telá policajtov, preliezla cez zívajúcu diery na mieste, kde mali byť hlavné dvere do budovy, a vyšla na ulicu. „Podme.“

„Pôjdeme autom.“ Dee zamieril k vrcholu Telegraph Hill, no prudko zastal, lebo si uvedomil, že Josh sa nehýbe. Chlapec zostal stáť vo vstupnej hale nad telami dvoch policajtov v bezvedomí. „Pod', nemáme čas!“

„To ich tu len tak necháte?“ spýtal sa Josh, očividne znepokojený.

Dee pozrel na Darovú a potom späť na Josha. A obaja nesmrteľní naraz prikývli.

Josh pokrútil hlavou. „Nenechám ich tu. Táto budova sa zrúti rovno na nich.“

„Na toto nemáme čas...“ začala Darová.

„Josh.“ Deemu okolo tela iskrila aura – jeho hnev bol priam hmatateľný.

„Nie.“ Joshova ľavá ruka dopadla na kožu omotanú rukoväť meča, ktorý mal zastrčený za opaskom. Zničenú vstupnú halu okamžite naplnila prenikavá citrusová vôňa pomarančov a kamenná čepeľ začala v pomalom a pravidelnom rytme pulzovať kalnou karmínovočervenou farbou. Josh cítil, ako mu hore ľavou rukou rozochvene prúdi horúčava, prechádza po pleciah a usádza sa mu na zátylku. Prstami zovrel známu rukoväť Clarenta – starodávnej zbrane známej ako Čepeľ zbabelcov.

Myseľ mu zaplavili spomienky. . .

Dee v odeve z iného storočia beží horiacim mestom a v rukách zviaza kôpku kníh.

Londýn, rok 1666.

Joshova druhá ruka klesla na meč na jeho pravom boku. Do kože mu prenikol chlad a on okamžite vedel jeho meno. Bol to Durendal, Meč vzduchu, ktorý kedysi nosili najlepší rytieri, akých kedy svet videl.

Nové spomienky blikali a rozvíjali sa. . .

Dvaja rytieri v jagavom striebornom a zlatom brnení stoja každý z jednej strany vedľa padlého bojovníka a chránia ho pred dravými zvermi krúžiacimi v tieňoch.

Na dne žalúdka sa mu usadila páľčivá, nefalšovaná zúrivosť. „Vyneste ich von,“ prikázal Josh. „Nenechám ich tu zomrieť.“

Pár sekúnd sa zdalo, že anglický doktor bude namietajú, ale napokon prikývol a pery sa mu zvlkli v neúprimnom úsmeve. „Pravdaže. Máš pravdu. Nemôžeme ich tu nechať, nemyslíš, Virginia?“

„Ja by som mohla,“ odpovedala.

Dee na ňu zazrel. „Ale zato ja nie.“ Zastrčil si meč za opasok a vrátil sa do budovy. „Vidno, že máš svedomie, Josh,“ pozna-

menal a zohol sa, aby chytil jedného z policajtov pod pazuchy. „Dávaj si naň pozor. Už som videl dobrých chlapov, ktorí za svoje morálne zásady položili život.“

Josh raz-dva odtiahol druhého policajta po mramorovej dlážke von. „Otec nás aj so Sophie učil, že sa máme riadiť srdcom a robiť to, čo je podľa nás správne.“

„Znie ako správny chlap.“ Dee zastonal. Ťahal policajta cez cestu a ledva fučal od námahy. Oboch mužov potom uložili za policajné auto.

„Možno sa s ním raz stretnete,“ odvetil Josh.

„Pochybujem.“

Virginia Darová nastúpila do limuzíny, ktorá bola stále zaparkovaná na ulici. Strechu auta pokrývali sadze a popol a ligotala sa pod jemnou vrstvou rozbitého skla. „Musíme vypadnúť – hneď!“

Dee vklzol na zadné sedadlo vedľa Darovej, zatiaľ čo Josh si vytiahol oba meče spoza opaska, uložil ich na zem pred sedadlo spolujazdca a usadil sa na miesto vodiča. „Kam ideme?“ spýtal sa.

Virginia Darová sa predklonila. „V prvom rade zmiznime z Telegraph Hill.“ Ešte ani nedohovorila, keď sa zo strechy budovy vyvalil oblak zelenkastého dymu. Všetky tri ich aury – žltá, bledozelená aj zlatá – okamžite zablikali. „Musíme odísť z mesta. Upozornili sme na seba každého, kto žije na americkom západnom pobreží. A všetci teraz prichádzajú sem.“

Ranný vzduch ožil zvukmi približujúcich sa sirén.

„A to ešte nehovorím o polícii,“ dodala.

Piata kapitola

Nadišiel koniec sveta.

Špinavobiely džíp z tisícdeväťstošesťdesiateho tretieho sa hnal krajinou, z ktorej veľmi rýchlo mizli aj posledné stopy farby. Prometeus na mieste vodiča veľkými rukami držal volant a zvieral ho tak silno, že plast a kov popraskali. Perenelle sedela za ním a Nicholas ležal natiahnutý vedľa nej s hlavou uloženou v jej lone.

Prometeova Ríša tieňov sa rúcala. Belasá obloha vybledla na bielu, oblaky vyzerali ako skrčené vreckovky a menili sa na jednofarebné šmuhy. More sa v priebehu jedinej sekundy prestalo pohybovať. Vlny zamrzli na najvyššom bode, modrozelená voda zbelela a obrátila sa na záplavu sivého prachu, zatiaľ čo zlatý piesok a vyleštené okruhliaky nabrali vzhľad spáleného papiera a obhorených uhlíkov. Neviditeľný vietor rozfúkaval popol a v špirálach ho dvíhal do vzduchu. Padal na stromy aj trávu, ktoré už strácali svoj tvar a ostré obrysy, a dodával im farbu

pergamenu. Všetko, čo rástlo, bolo najprv žlté ako krehké kosti a napokon sa rozpadlo na kriedový sivý poprašok.

Keď farby načisto zmizli, odtiene sivej začali blednúť a horizont sa roztrieštil na milión trblietavých zrníek prachu. Padali nadol ako špinavý sneh a zanechávali za sebou len jednoliatu a nepreniknuteľnú čiernotu.

Džíp nadsakoval po úzkej pobrežnej ceste, motor mu zavýjal a pneumatiky sa krútili v snahe nájsť oporu na rýchlo sa rozpadávajúcej vozovke. V aute sa vznášala prenikavá vôňa anízu a aura Staršieho žiarila okolo neho, jasnočervená a taká horúca, že spaľovala sedadlá a topila mu strechu nad hlavou. Prometheus sa zúfalo usiloval udržať svoju Ríšu tieňov pokope dosť dlho na to, aby s autom stíhol prejsť cez bránu na myse Point Reyes do pozemskej Ríše tieňov. V tomto boji však prehrával – svet vytvorený pred tisíckami rokov zomieral a vracal sa do surového stavu.

Udalosti predchádzajúcich hodín Prometea vyčerpali, a keď Flamelovcom pomáhal stopovať Josha do San Francisca, krištáľová lebka mu ako upír vysala takmer všetku energiu. Vedel, že lebka je nebezpečná – jeho sestra Zephaniah ho pred ňou neprestajne varovala –, ale aj tak sa rozhodol, že alchymistovi s manželkou pomôže. Prometheus odjakživa stál na strane ľudí.

Položil teda ruky na starobylý predmet a použil jeho moc... a lebka mu výmenou za to ukradla spomienky a hodovala na jeho aure. Teraz bol slabý – zúfalo slabý – a vedel, že je nebezpečne blízko k tomu, aby ho vlastná aura premohla a premenila ho na oheň a popol. Ryšavé vlasy Staršieho v priebehu niekoľkých hodín zostali snehobiele a dokonca aj jeho jasnozelené oči vybledli.

Dostal sa už skoro na okraj svojho sveta... no vo chvíli, keď sa mu tá myšlienka sformovala v hlave, auto odrazu pohltila nepriehľadná sivá hmľa.

Prometea natoľko zaskočila, že auto takmer vyletelo z úzkej cesty. Sekundu si myslel, že ho rozpadávajúca sa Ríša tieňov predsa len dobehla, ale potom sa nadýchol chladného vzduchu a slanej vône a pochopil, že ide len o prirodzený morský opar, ktorý často sadal na Point Reyes v ľudskom svete. Z času na čas prenikol aj do jeho ríše a bol ďalším znakom, že hranica už nie je ďaleko.

Z hmly sa znenazdajky vynorili postavy vzdialene pripomínajúce človeka a ako tieň v šere lemovali posledný úsek cesty. „Moje deti,“ vydýchol Starší. Boli to pozostatky prvých ľudí. Planúca aura Staršieho kedysi dávno v Bezmennom meste na kraji sveta vyslala iskierku do nehybnej hliny a nešikovne ju prebrala k životu. Z hlinených postáv sa stali prví ľudia – vyzerali príšerne, no neboli to príšery a nepodobali sa na nič, čo svet dovtedy poznal. Neforemné telá mali vytvorené z blata, ich plešaté hlavy boli na tenkých krkoch priveľké a na prázdnych nedokončených tvárach sa nachádzali len nejasné priehlbiny na miestach, kde by mali byť oči a ústa. Nasledovali Prometea cez Ríšu tieňov a podnecovali mýty, legendy aj strach. Prežili celé tisícročia a zostalo ich už len zopár – blúdili po Prometeovej Ríši tieňov v snahe nájsť život a svetlo aury. K autu ich prilákal zvuk motora a otáčali tváre za bohatou zmesou aurí v jeho vnútri ako kvety za slnkom. Vábila ich najmä známa vôňa anízu, ktorá bola zdrojom ich večného života.

Prometeova ohromná vôľa však udržiavala svet a jeho obyvateľov pri živote, a keď zrazu prestala pôsobiť, ich hlinená po-

kožka popraskala, začali sa z nej odlamovať veľké kusy a tie sa rozpadli na prach ešte skôr, ako sa dotkli zeme. Starší sa s plačom díval, ako poslední z jeho ľudí miznú v ničote, a z kútikov očí mu prúdili krvavočervené slzy. „Odpustite mi,“ zašepkal v starodávnom jazyku Danu Talis.

Vtom jedno z hlinených stvorení vošlo na cestu rovno za autom a zdvihlo neprirodzene dlhú ruku – možno na pozdrav či na rozlúčku. Starší si naklonil spätné zrkadlo, aby mohol postavu sledovať. Nikdy svoje deti nepomenoval, ale toto poznal podľa spleti jaziev na hrudi. Patrilo k úplne prvým ľuďom, ktorých jeho aura oživila v pustom meste Pánov Zeme. Keď sa spoza bytosti začala šíriť čierna ničota, hnedé bahno jej tela najprv nabralo farbu soli a potom sa rozplynulo v prázdnote. „Odpusti mi,“ žobronil opäť Prometheus, no poslední príslušníci prvej rasy, ktorej vdýchol neprirodzený život, už boli preč a všetky známky ich existencie sa vyparili.

Auto naplnila aura Staršieho a drobné iskriace plamienky sa roztancovali na každom kovovom povrchu. Keď naklonil spätné zrkadlo nadol, aby mohol pozrieť na dvoch pasažierov na zadnom sedadle, jeho žeravé končeky prstov na ňom zanechali hlboké priehlbiny. „Scathach mala pravdu,“ zavrčal. „Odjakživa vravela, že Nicholas Flamel so sebou nosí smrť a skazu.“

Šiesta kapitola

„Ráčaj... nesmieš bežať,“ nariadil Niten. Zaryl Sophie do pleca oceľové prsty a potiahol ju, aby zastala.

Dievča ho zo seba striaslo. „Nesmieme...“

„Nesmieme k sebe priťahovať pozornosť,“ prerušil ju štíhly Japonec vyrovnaným tónom. „Schovaj si bič pod bundu.“

Sophie Newmanová si až v tej chvíli uvedomila, že v pravej ruke stále zviaza Perenellin strieborno-čierny kožený bič. Tuho ho zvinula a strčila si ho pod ľavú pazuchu.

„Poobzeraj sa,“ pokračoval Niten. „Čo vidíš?“

Sophie sa otočila.

Stáli na úpätí Telegraph Hill. K oblohe sa dvíhal tmavočierny kúdol dymu pretkaný tancujúcimi plameňmi. Všade naokolo jačali sirény a klaksóny a ľudia sa snažili dovidieť na oheň, ktorý stravoval jednu z elegantných budov hneď pod vežou Coit Tower.

„Vidím oheň... dym...“

Znútra budovy sa ozvala tlmená rana a na červeno-biely mikrobús značky Volkswagen zaparkovaný na ulici sa zosypali úlomky skla a kusy muriva. Všetky okná na pravej strane dodávky sa roztrieštili na márne kúsky. Niten mal zvyčajne tvár úplne bezvýraznú, ale teraz mu po nej preletel tieň zdesenia. „Sleduj ľudí,“ prikázal jej. „Bojovníčka musí vedieť, čo sa okolo nej deje.“

Sophie skúmala tváre naokolo. „Všetci sa pozerajú na oheň,“ zhodnotila potichu.

„Presne tak,“ súhlasil Niten. „A my musíme spraviť to isté, aby sme zapadli. Otoč sa a dívaj sa.“

„Ale Josh...“

„Josh je preč.“

Sophie začala krútiť hlavou.

„Otoč sa a dívaj sa,“ trval na svojom Niten. „Ak ťa zatknú, svojmu bratovi nijako nepomôžeš.“

Dievča sa teda obrátilo a zahľadelo sa na oheň. Niten mal pravdu, no nečinné postávanie Sophie pripadalo *nesprávne*. Chcela utekať za svojím dvojčatom. Každá stratená sekunda znamenala, že Josh jej uniká stále ďalej a ďalej. Obraz horiacej budovy sa rozmazal a zmizol, lebo oči sa jej zaliali slzami. Sophie rýchlo zažmurkala, utrela si ich spodnou časťou dlaní a pritom si na lícach zanechala čierne pásy od sadzí. Smrad spálenej gumy a štiplavý závan oleja a obhoreného kovu sa miešali s ďalšími odpornými pachmi, niesli sa k zhromaždenému davu a nútili ho ustupovať. Niten so Sophie sa ním nechali unášať.

Josh je preč.

Sophie sa tie slová snažila pochopiť, ale bolo to takmer nemožné. Josh ju opustil. Len pred pár minútami bol tak blízko,

že sa ho mohla dotknúť, no keď sa mu pokúsila pomôcť, odvrátil sa od nej s výrazom hrôzy a znechutenia na tvári a nasledoval Deeho s Virginiou Darovou.

Josh je preč.

Ovládlo ju čisté zúfalstvo. Dvíhal sa jej žalúdok a bolelo ju hrdlo. Jej dvojča – jej malý braček porušil svoj sľub a opustil ju. Oči sa jej naplnili slzami a celým telom jej otriasali prudké a žalostné vzlyky, až ledva vládala dýchať.

„Pritiahneš k nám pozornosť,“ upozornil ju Niten potichu. Podišiel k nej bližšie a zľahka jej položil prsty ľavej ruky na pravé predlaktie. Dievča okamžite obklopila korenistá a drevitá vôňa tuhého zeleného čaju a zaplavil ho pocit pokoja. „Musíš byť odvážna, Sophie. Silní prežijú, ale odvážni zvíťazia.“

Sophie sa zhlboka nadýchla a pozrela Nitenovi do hnedých očí. A odrazu si šokovane uvedomila, že sa topia v zadržiavaných slzách. Šermiar žmurkol a tekutina s nádychom modrej farby sa mu skotúľala po lícach.

„Nie si jediná, kto dnes stratil niekoho milovaného,“ pokračoval Niten potichu. „Aífu som poznal vyše štyritisíc rokov. Vždy bola...“ Odmlčal sa a tvár mu znežnela. „Vždy bola nenesiteľná a nehanebná, náročná, sebecká a arogantná... no mal som ju veľmi, naozaj veľmi rád.“ Z horiacej budovy sa vyvalila špirála modrozeleného dymu a vírila davom.

Sophie sledovala, ako sa diváci odvracajú od kúdolov, ktoré ich v hrdle dráždili na kašeľ. Väčšina ľudí začala plakať, lebo dym a popol ich štípali v očiach. Nitenove slzy si nikto nevšimol.

„Lúbili ste ju,“ zašepkala Sophie.

Takmer nepatrne kývol hlavou. „A ona svojím spôsobom ľúbila mňa, aj keď by to nikdy nepriznala.“ Šermiarove prsty silnejšie stisli predlaktie dievčaťa, a keď prehovoril, z úst mu vyšla ostrá a elegantná japončina jeho mladosti. „No ona nezomrela,“ vyhlásil odhodlane. „Aífu z Tieňov nedokáže zabiť dokonca ani Archónka. Pred dvesto rokmi sa úplne sama prebojovala cez Ríšu tieňov Džigoku, keď ma uniesli služobníci boha smrti Šinigami. Našla ma a ja nájdem ju.“ Na okamih sa odmlčal a potom dodal: „Presne ako ty nájdeš a zachrániš svojho brata.“

Sophie prikývla. Josha nájde a zachráni ho, nech sa deje čokoľvek. „Veru áno. Čo mám urobiť?“ spýtala sa a vôbec si neuvedomila, že odpovedala v dokonalej japončine.

„Pod’ za mnou,“ odvetil Niten. Opatrne sa preplietol cez rýchlo sa rozchádzajúci zástup a náhlivo vykročil po Telegraph Hill Boulevard smerom k Lombard Street.

Sophie bežala za ním a držala sa pri ňom tak tesne, ako sa len dalo. Nechcela, aby sa jej stratil v dave. Niten bez námahy prechádzal okolo turistov a zvedavcov a dokonca sa ich ani len nedotýkal. „Kam ideme?“ Sophie musela kričať, aby ju bolo počuť cez hluk prichádzajúcich hasičských áut a policajných sirén.

„Pozrieť Tsagaglalal.“

„Tsagaglalal,“ zopakovalo dievča, keď meno vyvolalo spomienky Čarodejnice z Endoru. „Tú, čo stráži.“

Siedma kapitola

„*HP* nev si nechaj pre tých, čo si ho zaslúžia,“ vyštekla Perenelle. „Môj manžel za nič nemôže.“

„Je katalyzátorom,“ namietol Prometeus.

„To bola odjakživa jeho úloha.“ Perenelle sedela na zadnom sedadle auta a hladila svojho manžela po čele. Nicholas v bezvedomí ležal vedľa nej, pokožku mal popolavú a líca mu pokrývali popraskané vlásoknice a purpurové žilky. Kruhy pod očami mal fialové ako modriny, a vždy keď mu Perenelle prešla rukou po lebke, pod prstami jej zostávali vypadnuté pramene jeho krátkych vlasov.

Nicholas sa ani nepohol a dýchal tak plytko, že sa pohyb takmer nedal zachytiť. Ak sa chcela čarodejníca presvedčiť, či ešte žije, musela mu zľahka pritísnuť končeky prstov na hrdlo a nájsť slabý pulz.

Nicholas zomieral a ona sa cítila...

Cítila sa...

Perenelle potriasla hlavou. Vlastne ani nevedela, ako sa cíti. Svojho manžela spoznala a zamilovala sa doňho v Paríži uprostred štrnásteho storočia. Vzali sa osemnásteho augusta tisíctristopäťdesiat a ona by pravdepodobne mohla na prstoch jednej ruky spočítať, koľko mesiacov v nasledujúcich storočiach strávili oddelene. Nicholas mal o desať rokov menej než ona a nebol jej prvý manžel, ale to, že je vdova, mu prezradila až po sto rokoch manželstva.

Lúbila ho od chvíle, keď ho spoznala, a jej láska nepoľavila, takže by určite mala cítiť... mala by byť rozrušenejšia... nahnevanejšia... smutnejšia, že zomiera.

Lenže nebolo to tak.

Cítila len... *úľavu*.

Podvedome prikývla. Bola rada, že všetko sa napokon končí.

Kníhkupec, ktorý sa takmer náhodou stal alchymistom, ju naučil divy a ukázal jej zázraky. Spoločne precestovali celý svet aj blízke Ríše tieňov. Bojovali proti netvorom a potvorám, aké by mali existovať len v nočných morách, a hoci mali mnohých priateľov – ľudí i nesmrteľných, Starších a dokonca aj niekoľkých príslušníkov druhej generácie –, trpká skúsenosť ich naučila, že sa môžu spoľahnúť iba jeden na druhého. Že môžu skutočne veriť len jeden druhému. Perenelle prstami nežne prechádzala po líniiach manželových lícných kostí a sánky. Ak má naozaj odísť na druhý svet, zomrie v jej náručí. Útechou jej bolo, že ani ona už nebude žiť dlho, pretože si nevedela predstaviť, že by po vyše šesťsto rokoch s ním dokázala vydržať sama. Zatiaľ však zomrieť nemohol – nedovolí mu to a urobí všetko preto, aby ho udržala pri živote.

„Prepáč mi to,“ ozval sa odrazu Prometheus.

„Nemáš sa za čo ospravedľňovať,“ odvetila Perenelle. „Scathach mala pravdu: naprieč storočiami nás vždy nasledovala smrť a skaza. Ľudia pre nás zomierali – keď sa nás snažili zachrániť, ochrániť alebo nás len jednoducho poznali.“ Tvár sa jej odrazu zvrátila od bolesti. Za dlhé roky si okolo seba vytvorila pancier, vďaka ktorému nemusela vnímať všetku smrť a utrpenie naokolo, no občas – napríklad v tejto chvíli – sa stalo, že pancier praskol a ona sa cítila zodpovedná za každý jeden stratený život.

„Ale mnohých ste zachránili, Perenelle.“

„Viem,“ pritakala čarodejnica s pohľadom upretým na Nicholasovu tvár. „Dozerali sme na Temných Starších a celé storočia sme rozčuľovali Deeho, Machiavelliho aj ostatných ako oni.“ Zvrtla sa na sedadle a dívala sa, ako sa rozvírená ničota ženie čoraz bližšie k autu. „A ešte sme neskončili. Nenechaj nás tu zomrieť, Prometheus.“

„Idem tak rýchlo, ako sa len dá.“ Tvár Staršieho pokrývala tenúčká vrstva krvavočerveného potu. „Akurát potrebujem udržať svet pokope ešte pár sekúnd...“ Za oknom sa zbierali mraky s vôňou soli a zahaľovali auto do vlhkého zámotku. Prometheus zapol stierače a zotrel si predné sklo. „Už sme skoro tam,“ zvolal. V tej chvíli opustili Ríšu tieňov a vrátili sa na mys Point Reyes. Opar sa okamžite zdvihol a svet vybuchol v záplave farieb takých jasných, až takmer ťahali oči. Starší dupol na brzdu a ťažký džíp šmykom zastavil na prašnej ceste. Prometheus vypol motor a vystúpil z auta. S jednou rukou vyloženou na streche sa obrátil späť k hradbe hmly a díval sa, ako sa krúti a víri, až z nej napokon zostali len jemné vlákna.

Svoju Ríšu tieňov vytváral a formoval celú večnosť. Bola jeho súčasťou. A teraz sa odrazu prepadávala do ničoty a on vedel, že ju už nikdy nedokáže obnoviť, pretože auru mal príliš vyčerpanú a spomienky mu ukradla a spustošila krištáľová lebka. V jednej chvíli sa hmľa rozostúpila a on sa mohol naposledy pozrieť na svoj krásny a pokojný svet. . .

A potom bol preč.

Prometeus znovu nastúpil do auta a otočil sa na Perenelle s Nicholasom. „Takže nadišiel koniec? Abrahám o tejto chvíli rozprával.“

„Už čoskoro,“ odpovedala Perenelle, „ale zatiaľ nie. Ešte totiž máme jednu úlohu.“

„Odjakživa si vedela, ako to dopadne,“ poznamenal Prometeus.

„Áno,“ prikývla sebaisto.

Starší si povzdychol. „Máš dar videnia.“

„Áno,“ pritakala Perenelle, „ale to nie je všetko. Časť príbehu som sa dozvedela z rozprávania.“ Pozrela na Prometea a zelené oči jej zažiarili v tieňoch. „Môj úbohý Nicholas. Nikdy nemal skutočnú šancu – jeho osud bol spečatený vo chvíli, keď mu jednoruký muž predal Kódex. Kniha zmenila smer jeho – aj môjho – života a my sme spoločne zmenili smer ľudských dejín. Keď som bola malá a Nicholas sa ešte ani nenarodil, rovnaký muž, ktorý mu napokon predal knihu, mi ukázal moju budúcnosť aj budúcnosť celého sveta. Nebola síce absolútne istá, ale bola to jedna z mnohých možností. Ako roky bežali, videla som, že veľa z tých možných udalostí sa skutočne odohralo. Jednoruký muž mi prezradil, čo sa musí stať – čo musím urobiť ja aj môj budúci man-

žel –, aby ľudská rasa prežila. V priebehu tisícročí vystupoval ako bábkár a všetkých nás postrkoval, posúval a tlačil k tomuto okamihu. Dokonca aj teba, Prometeus.“

Starší pokrútil hlavou. „To si nemyslím.“

„Aj teba. Kto podľa teba podkušil tvojho priateľa Saint-Germaina, aby ti ukradol oheň? Kto ho podľa teba naučil jeho tajomstvá?“

Starší otvoril ústa a chystal sa prehovoriť, no potom ich bez slova zavrel.

„Muž s hákom mi vravel, že bol pri tom, keď sa všetko začalo, a nebude chýbať ani na samom konci.“ Perenelle sa predklonila. „Veď si tam bol, Prometeus – bojoval si v poslednej bitke na Danu Talis. Tvrdil mi, že sa na nej zúčastnil, takže si ho musel vidieť.“

Prometeus pomaly pokrútil veľkou hlavou. „Nespomínam si naňho.“ Skľúčene sa usmial. „Tie najstaršie spomienky mi vzala krištáľová lebka. Mrzí ma to, čarodejnica, ale nijakého muža s hákom namiesto ruky si nepamätám.“ Úsmev mu pohasol a nabral trpký nádych. „Hoci musím priznať, že mnohé obrazy z toho dňa sa mi stratili alebo pomiešali už predtým, ako sa mi na pamäti hostila lebka.“

„Naozaj si ho nepamätáš? Má jasnomodré oči a strieborný hák namiesto ľavej ruky.“

Prometeus opäť potriasol hlavou. „Mrzí ma to. Viem si vybaviť tváre dobrých priateľov, čo som stratil, aj keď si už nepamätám ich mená. Spomínam si na všetkých, ktorí stáli proti mne a ktorých som zabil.“ Zamračil sa a odrazu hovoril tichšie a neprítomnejšie. „V pamäti mám výkriky a rev, zvuky boja,

rinčanie kovu a zápach starobylej mágie. Viem, že obloha vzplala. . . a potom sa svet rozdelil na dve časti a medzi ne sa vovalilo more.“

„Určite tam bol.“

„Bola to posledná bitka, čarodejnica. Bol tam *každý*.“

Perenelle sa chrbtom oprela o sedadlo. „Keď som ho stretla prvýkrát, bola som ledva staršia ako dieťa. Spýtala som sa ho na meno a on mi povedal, že sa volá Marethyu,“ rozprávala potichu.

„Marethyu nie je meno – je to titul a znamená Smrť. Alebo aj *človek*,“ preložil jej Starší dávne slovo.

„Myslela som si, že je Starší. . .“

Prometeus sa zamračil, lebo nečakané útržky spomienok ho zaskočili. Prstami silnejšie zovrel chrbát sedadla. „Marethyu,“ zamrmľal a prikývol. „Smrť.“

„Pamätáš si ho?“

Pokrútil hlavou. „Len akési tiene spomienok. Marethyu nebol jedným z nás. Nepatril k Starším, k druhej generácii, Archónom ani Pradávnym. Bol – a vlastne stále aj je – niečo viac a zároveň menej ako my ostatní. Nazdávam sa, že je *človek*.“ Prometeus sa zvrtol a položil ozrutné ruky na volant. „Kam chceš ísť, čarodejnica?“

„Vezmi ma za Tsagaglallal.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tajomství nesmrtelného
Nicholasa Flamela 5: Zradca.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.